

ALMAN MASALLARI

PARILDAYAN HER ŞEY ALTIN DEĞİLDİR.

ÇEVİRİ: SERVİN SARİYER

© KARAKARGA YAYINLARI 333

Dünya Masalları Serisi - 16

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

ALMAN MASALLARI

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Derleyen: Mesud Ata

Çeviri: Servin Sarıyer

Editör: Mine Ata

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Şubat 2021

ISBN: 978-625-7217-49-1

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M.K Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari) [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

İçindekiler

İhtiyar Ölüm.....	7
Şanslı Hans	15
Su Ruhü.....	27
Peter Klaus	39
Kyffhauser'daki Eski Şövalye Mahzeni	47
Balıkçı ile Karısı	55
Sıçan Kulesi.....	69
Tabut Örtüsü	75
Elebaşı.....	79
Merry	91
Tüccar ile Kemancı.....	113
Cincüceler	121
Avcı Hackelnberg ve Tut-Osel	127
Adamotu.....	133
Kaz Çobanı	139
Hans Jagenteufel	153
Bremen Mızıkacıları.....	157
Dağdaki Şato	167
Kâhin Çokbilir	173
Ak Hanım	181
Mersin Balıkları	187

İHTİYAR ÖLÜM

Bir zamanlar tam on iki çocuğu olan yoksul bir adam yaşarmış. On iki çocuğun karnını doyurabilmek için gece gündüz demeden çalışır, günde ancak birkaç saat uyuyabilirmiş. Ancak adamın günde fazladan bir saat daha çalışabilecek takati yokken on üçüncü çocuğu dünyaya gelmiş. Ne yapacağını bilemeyen adam, uzun uzadıya düşündükten sonra bu çocuğa sahip çıkacak, onu koruyup kollayacak bir vaftiz baba bulmaya karar vermiş ve kalabalık bir yere çıkıp hâli vakti yerinde görünen herkese çocuğunun vaftiz babası olmak isteyip istemediğini sormuş.

Son çocuğun doğumundan beri adamı yakından takip eden ölüm, bunu fırsat bilip varlıklı bir insan kılığında onun yanına gelmiş.

“Ben olurum çocuğunun vaftiz babası,” demiş adama.

“Sen kimsin peki?” diye sormuş adam.

“Ben Ölüm,” diye kendini tanıtmış ölüm. “Herkesi, her şeyi eşit kılan ölüm.”

“Doğru söylüyorsun,” demiş adam. “Fakiri de zengini de kayırmazsın canlarını alırken. Peki, sen ol oğlumun vaftiz babası.”

“Oğlun bütün dünyada tanınan, zengin biri olacak büyüdüğünde. Benim dostum olanlara hayatta oldukları sürece verebileceğim en güzel armağandır bu,” demiş Ölüm.

“Bir baba daha ne ister!” demiş adam sevinecek. “Önümüzdeki pazar vaftiz töreni yapılacak, sen de orada ol mutlaka.”

Ölüm geleceğine söz vermiş ve ertesi pazar çocuğun vaftiz töreni yapılırken vaftiz babası olarak oradaymış.

Aradan yıllar geçip de oğlan nihayet büyüdüğünde Ölüm artık onu ünlü ve zengin biri yapmanın vaktinin geldiğini düşünmüş, bir akşam gün

batarken onu alıp bir ormana götürmüŝ.

“Vaftiz babanın hediyesinin kıymetini bilecek yaŝa geldiğine inanıyorum,” demiş ona ciddiyetle. “Ünlü bir hekim olacaksın bundan sonra. Eğitimsiz olduğun için korkma, ne zaman bir hastaya bakman için seni çağırırsalar ben de geleceğim yanında. Senden başkası da görmeyecek beni. Bir hastanın ayak ucunda durduğumu görürsen hiç çekinmeden onu iyi edebileceğini söyle.”

Ölüm hemen yakınlardaki ağaçların dibinde biten bir ot iŝaret etmiş.

“Bu ot ŝifalıdır, iyileŝtireceđini söylediğin hastaya bunlardan ver biraz, kısa süre içinde iyileŝirecek bu ot onları. Ama eğer bir hastanın başucunda duruyorsam o hasta artık bana ait demektir. Elinden bir şey gelmeyeceğini söyleyip ayrılacaksın o hastanın evinden ve ben onun canını alacağım, anlaŝtık mı?”

Oğlanın söylediklerini anladığından emin olana kadar beklemiş ve daha sonra onu bir kere daha uyarmıŝ:

“Bir hasta ölecekse, ölecektir. Sakın ha bunu unutamayım deme.”

Ormandaki bu konuşmadan sadece aylar sonra

oğlan gerçekten de bütün dünyada adı bilinen bir hekim olmuş.

“Mucizeler yaratan biri,” diyormuş insanlar onun adı geçtiğinde. “Hastayı bir görüşte şıp diye anlıyor iyileşip iyileşmeyeceğini.”

İnsanlar dünyanın dört yanından akın akın onun yaşadığı yere geliyor, gelemeyenler özel arabalar gönderip onu yanlarına getirtiyorlarmış. Hliyle oğlan kısa süre içinde koca bir servet sahibi olmuş.

Bir gün ülkenin kralı hastalanmış. Saray görevlileri hemen oğlanın yanına koşmuş, onu aldıkları gibi saraya gtrmuşler. Oğlan kralın odasına girdiğinde vaftiz babası olan ölüm’n hasta yatağının başında durduğunu görmüş. Kralın iyileşme şansı yokmuş. Ancak oğlan vaftiz babasını oyuna getirebileceğini düşünmüş. Sonuçta koca kralın ölmesini kimse istemezmiş. Hem ne de olsa ölüm onun vaftiz babasıymış, biraz kızsada eninde sonunda onu affedermiş. Aniden ayaklanmış, hasta yatağını ucundan tuttuğu gibi tersine evirmış. Ölüm artık kralın ayak ucunda duruyormuş. Oğlan hemen krala şifalı ottan biraz vermiş, sonraki birkaç gün içinde kral sağlığına kavuşmuş.

Bunun üzerine ölüm oğlanı tekrar ormana götürmüő, çok sinirli görünüyormuő.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye çıkmıő oğlana. “Yaşam ve ölüm bir denge içindedir, sen bunu kendi başına bozabileceğini mi sanıyorsun?”

Daha sonra sesi biraz sakinleőmiő.

“Bak, bunlar senin anlayabileceğin şeyler değil,” demiş oğlana. “Hayatın dengesi çok hassastır, yaőayanların sahip olduğu makama göre karar veremezsin hayatta kalıp kalmayacaklarına. Bu sefer seni affediyorum çünkü hata biraz da bende, bunları sana en başında anlatmalıydım. Ama artık bu dengeyi bozmanın tehlikeli olduğunu anladığına inanıyorum, bu hatayı tekrarlamayacağına da güveniyorum. Bir daha bana oyun oynamaya kalkarsan sonuçları ağır olur, anladın mı beni?”

Oğlan durumun ciddiyetini anlamıő mı bilinmez ama vaftiz babasının tehdidinden korktuğu kesinmiő.

Bu olaydan kısa süre sonra bu kez kralın kızı hastalanmıő. Saray hekimleri ne yaptılarsa prenesi iyileőtirmeyi başaramamıőlar. Üzüntüden periőan olan kral en sonunda kızını iyileőtiren hekimi kızıyla evlendireceğini ve tahtın varisi ilan edeceğini

duyurmuş. Oğlan bunun üzerine hiç vakit kaybetmeden saraya gitmiş. Prensesin yattığı odaya girdiğinde vaftiz babasının yatağın başucunda durduğunu görmüş. Tam krala dönüp kızının iyileşme şansı olmadığını söylemek üzereymiş ki gözü hasta yatan prensese takılmış. Güzeller güzeli bir kızmış bu. Teni ay gibi parlak, yüzü su gibi berrakmış. Hem bu güzelliğin solup gitmesine gönlü razı olmadığından hem de onun kocası, tahtın da varisi olmak göz ardı edebileceği bir ödül olmadığından oğlan vaftiz babasını bir kere daha kandırmaya karar vermiş. Krala bir şey söyleyecekmış gibi ayağa kalkmış ve hızlıca dönüp yatağı bir çırpıda çevirmiş, vaftiz babasının hareket etmesine bile fırsat vermeden elinde hazır tuttuğu otu tepivermiş prensesin ağzına. Böylece kızın damarlarına yeniden hayatın ışığı yayılmış, solgun yüzüne renk gelmiş, prenses gözünü açmış.

İkinci defa ihanete uğrayan Ölüm, oğlan saraydan çıkana kadar beklemiş. Daha sonra yanına gidip, “Beni takip et,” demiş buz gibi bir sesle.

Oğlan vaftiz babasının peşine düşmüş. Hiç konuşmadan saatlerce yürümüşler ve sonunda bir yer altı mağarasına varmışlar. Sıra sıra mumlar

diziliymiş mağaranın göz alabildiğine geniş tabanında. On binlerce, belki yüz binlerce mum varmış burada. Bunların bazıları yepyenyiken bazıları bitmek üzereymiş. Her an mumlardan bazıları sönmüyor, bunların yerine yenileri yanıyormuş.

“Bunlar insanlığın yaşam ateşlerini taşıyan mumlar,” demiş Ölüm. “En büyük olanlar yeni doğan çocuklara ait, yarısı yanmış olanlar orta yaşlı insanların, sönmek üzere olanlar da ölüm döşeğindeki. Ama bazen yeni doğanların bile küçük olur mumları, kısacık bir an yanar, söner giderler. Mumlar söndüğünde yaşamlar sona erer ve sona eren yaşamlar da bana aittir.”

“Benim mumum hangisi peki?” diye sormuş oğlan heyecanla.

Ölüm oğlanı dibine kadar yanmış, alevi iyice zayıflamış olan bir mumum başına götürmüştü.

“İşte senin mumun,” demiş duygusuz bir sesle.

Mumunun sönmek üzere olduğunu gören oğlan telaşa kapılmış.

“Ölemem ben!” diye haykırmış. “Vaftiz baba, ölmeme izin verme! Prensesle evleneceğim daha, kral olacağım ben! Yaşayacak güzel günlerim var. Ne olur bir mum daha yak benim için, daha çok

gencim, ölemem!”

“Elimden bir şey gelmez,” demiş Ölüm. “Bir mum sönmeden diğerini yakamam.”

“O zaman bitmekte olan mumun ateşiyle yeni bir mum yap, onu da eskisinin üstüne yerleştiriver,” demiş oğlan. “Böylece yeni bir mum yakmamış, eski bir mumu büyütmüş oluruz ha? Olmaz mı?”

“Eh, hadi öyle olsun bakalım,” demiş Ölüm. Ancak yaptığı sadece oğlanı kandırmakmış. Çünkü oğlan iki kişiyi almış elinden. Üstelik merhametinden de değil, birinin makamı diğerinin güzelliği için engellemiş ölmelerini. Yaşam ve ölümün dengesiyle böyle bencilce oynadığı için bunu canıyla ödemeliymiş. Ölüm büyükçe bir mumu küçülen mumun aleviyle yakacakmış gibi eğmiş ancak yakmamış. Sönük mumu alevi zaten iyice zayıflamış olan küçük mumun tepesine koyduğu gibi söndürmüştü vaftiz oğlunun yaşam ateşini.

ŞANSLI HANS

Hans, uşak olarak çalıştığı evde tam yedi yıl boyunca hizmet etmiş, yedinci yılın bittiği gün sabah erkenden ev sahibinin yanına gitmiş.

“Yeterince çalıştım efendim,” demiş adama. “İzin verirsiniz artık memleketime dönmek, hayatımın geri kalanında anacığımın yanında olmak istiyorum.”

Evin sahibi, sadık uşağının bu isteğini anlayışla karşılamış.

“Bunca yıl bana hizmette kusur etmedin,” demiş sevecen bir sesle. “Senin gibi güvenilir bir uşakı kaybetmek istemem elbette ama ailenin yanında